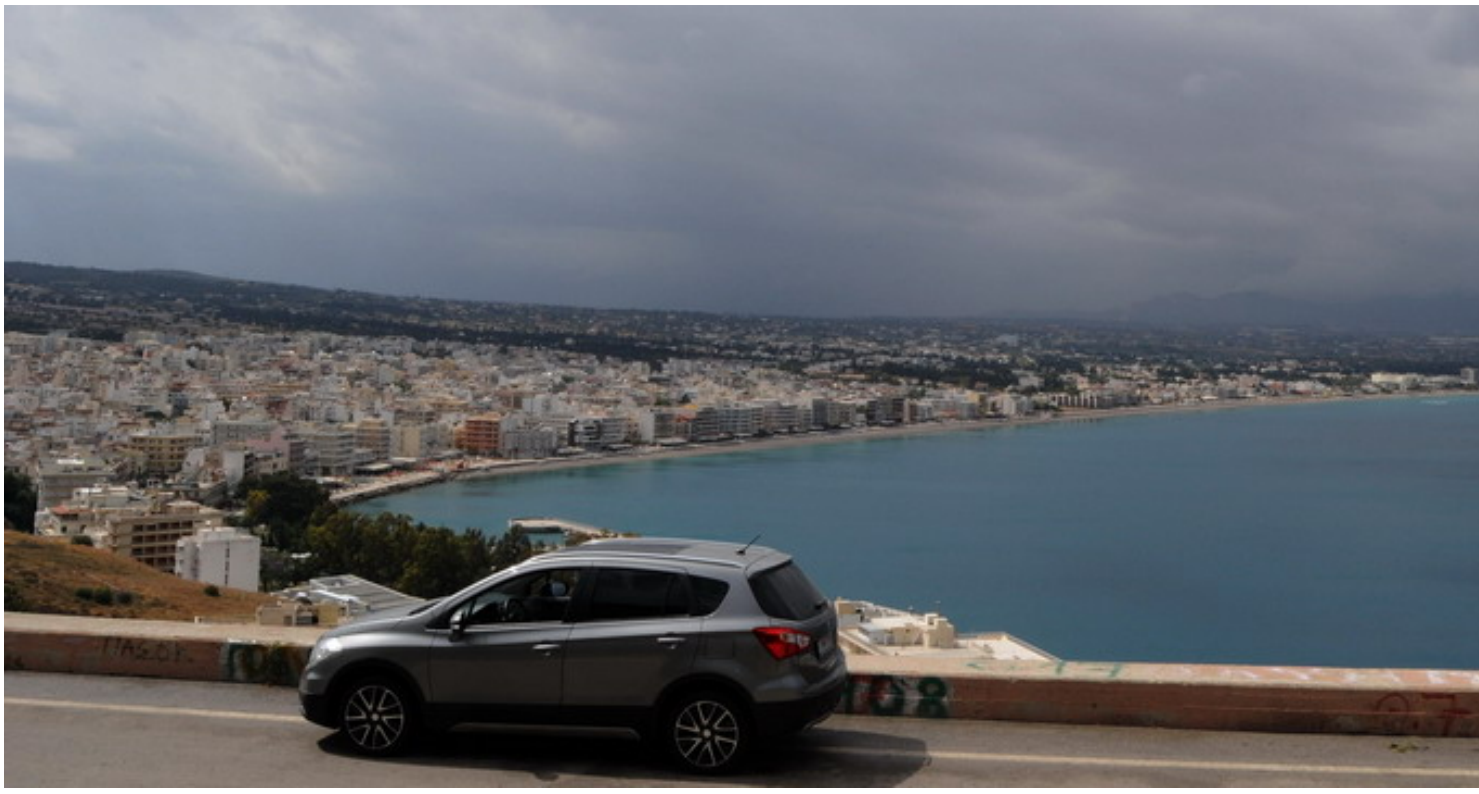
- Τι θα γίνει; θα τρέξουμε;
ρώ τησε με δυο ερωτηματικά ο Οδυσεύ, αργά το βράδυ. Λίγες ώ ρες πριν λήξουν οι συμμετοχές.

Όλα τα φιλόδοξα σενάρια, που με φαντασία είχα υφάνει τους τελευταίους 11 μήνες, μετά το πέρας του **14ου I.P.A .** , για την συμμετοχή μας στο επόμενο, το φετινό, είχαν καταρρεύσει σαν τραπουλόχαρτα στον πιο απαλό Ζέφυρο.

Ακούγοντας, όλως τυχαίως εκείνη την ώρα, το ρεφρέν του Zephyr των R.H.C.P : «Fly away on my zephyr» κλπ κλπ., η καρδιά μου φτερούγισε νοσταλγικά στον **Καϋμό** (έτσι με υ) και κατάλαβα ότι το πεπρωμένο, μας οδηγούσε στα φιλόξενα μπάκετ του, τα οποία όμως ψάχναμε να τα βρούμε, όπως και τις ζώνες.

Λάστιχα είχαμε ένα τακίμι, το περσινό, μια χαρά ήταν, δηλαδή τι είχαμε; ο Δημήτρης Βαζάκας είχε, όπως είχε και τον Καϋμό. Ε! δυο ρεζέρβες θα τις βρίσκαμε, η εξαγωγή ήθελε κάτι μαζέματα ώστε να μην αποδρούν κατά βούληση οι 9 από τους 69 ίππους, και μας

ενοχλεί ο θόρυβος, τα λιπαντικά να αλλάξουμε, έναν έλεγχο να κάνουμε και το κουρασμένο αλλά αθάνατο γιαπωνέζικο σκαρί θα ήταν έτοιμο για νέες περιπέτειες.

Άλλη μια ιστορία, με βαθιά την ελληνικότητα της τελευταίας στιγμής, που τόσο δεν μας αρέσει μα άλλο τόσο αναπόφευκτα μας ορίζει, μόλις ξεκινούσε.

Της τελευταίας στιγμής έγραψα, πλην όμως, ήταν κάτι ακόμα πιο ακραίο. Ήταν μετά την τελευταία στιγμή. Και καθώς, όχι οι μέρες, αλλά οι ώρες έλειπαν, αφόρητα συμπιεσμένες από τις υποχρεώσεις, την καθημερινότητα και βέβαια από έλλειψη στοιχειώδους προγραμματισμού, αφού όλα αποφασίζονται, όπως ήδη είπαμε, μετά την υστάτη στιγμή, έμενε μια και μόνη μέρα για αναγνωρίσεις.

Το Σαββάτο (21/5ου να ζήσουν οι εορτάζουσες και οι εορτάζοντες), έξι μέρες πριν την εκκίνηση του αγώνα, στις 07:30 ήμαστε ήδη στο δρόμο.

Εργαλείο στην προσπάθεια μας, ένα SX4 S-Cross, καθώς με την τετρακίνησή του θα μπορούσε να περάσει από παντού, στην περίπτωση που τα σύννεφα αποφάσιζαν να αδειάσουν το βαρύ φορτίο τους στις χωμάτινες διαδρομές του αγώνα. Χωμάτινες και μόνον χωμάτινες καθώς η περσινή συμμετοχή μας στην άσφαλτο είχε αποδείξει ότι με το συγκεκριμένο αυτοκίνητο η άσφαλτος δεν έκρυβε καμιά χαρά, παρά μόνον, αδιάφορα χιλιόμετρα, ενδεχομένως, λίγο ρίσκο και σίγουρα κάποια χασμουρητά.

Πίσια. Στον τερματισμό.

Έτσι, φέτος, μας περίμενε η γνωστή Κινέτα, τα άγνωστα δι' ημάς Πίσια, και η επίσης γνωστή Κλένια. Αναγνωρίσεις, λοιπόν, όχι δοκιμές, ή πρόβες, κι' όπως η κάθε λέξη έχει τη δική της βαρύτητα, έτσι και οι αναγνωρίσεις έχουν τη δική τους. Τα παλιά χρόνια, στα αληθινά Δ.Ρ.Α., περνούσες μια φορά, έγραφες, άντε και άλλη μια επαλήθευες ότι είχες γράψει και τέλος. Δεν στηνόσουν φορές αλλεπάλληλες σε μια ειδική, φορές αμέτρητες για να μάθεις το ποιήμα απέξω. Για να ακυρώσεις, σχεδόν, το ρόλο του συνοδηγού. Τελείωσαν όμως αυτά. Όπως τελείωσαν πολλά άλλα.

Στο Λουτράκι. Κάποιες όψεις του, κρατούν ακόμα.

Στο σήμερα. Επαληθεύσαμε άπαξ την Κινέτα, γράψαμε επαληθεύσαμε τα Πίσια επαληθεύσαμε την Κλένια. Τέλος. Κι όλα αυτά κάτω από έναν άρρωστο ουρανό, φορτωμένο με την Αφρικανική σκόνη. Με ψιχάλες εδώ κι εκεί, με μια μουντάδα δυσάρεστη.

Η Κινέτα γνωστή, αλλού τεχνική, αλλού γρήγορη, θέλει όπως όλες την προσοχή της και καθότι όχι μικρή σε έκταση, οι μελετηροί θα χτίσουν διαφορές.

Τα Πίσια που υποθέτω θα επισύρουν κριτικές, τα έχουν όλα. Κάθε λογής χώμα, από σκληρότητα, σύνθεση, απόχρωση. Έχουν λίγα γοργά κομμάτια, έχουν και ασφυκτικά. Έχουν και σπαστήρια με μυτερά κοτρώνια που περιφέρονται ανεξέλεγκτα. Κριτήρια ειδική, παρά το μικρό της μήκος, διότι οι αποφασισμένοι θα φτιάξουν εκεί μέσα ένα μαξιλάρι. Πλην όμως θα πάρουν και τα ρίσκα, ενός κλαταρίσματος.

Η Κλένια, τέλος, γνωστή επίσης, τεχνική, αργή, στενούλα στην αρχή η χαρά του ταλαντούχου που αν γράψει σωστά και ο δίπλα του τραγουδήσει σωστά, δεν θα ισιώσει πουθενά. Αργότερα ανηφορίζει και γρηγορεύει και εκεί θα μετρήσει περισσότερο η τόλμη, λιγότερο το ταλέντο και στο τέλος θέλει την προσοχή της με τις πέτρες που μπορούν να

κάνουν τη ζημιά. Την ώρα που περάσαμε επιχειρούσε το γκρέιντερ, ξυρίζοντας την επιφάνεια.

Για όσους πιστεύουν ότι τα φυτά δεν χωρογραφούν, τούτο το μικρό πεύκο, στις αρχές της «Κινέτας» μέσα στην έκρηξη την άνοιξης παρουσιάζει την δική του ερμηνεία.

Για χωμάτινη μέρα του Ιστορικού, όμορφη είναι. Φαντάζομαι θα μπορούσαν να υπάρξουν κι άλλες εισηγήσεις, όπως και ολοκληρωτική αλλαγή σκηνικού, κεντρική Ελλάδα κλπ. Όπου υπάρχει λόγος υπάρχει και αντίλογος, όπου υπάρχει δράση υπάρχει και αντίδραση.

Μιλώντας για αντίδραση, πάνω σε πολιτικούς όρους, θα έχει ενδιαφέρον να αναρωτηθούμε για το μικρό πλήθος των συμμετοχών, τους λόγους που συνέβη αυτό και τους λόγους που παραδοσιακοί συμμετέχοντες απέχουν.

Εξετάζοντας λίγο το θέμα, σκέφτηκα ότι όπως αρκετοί, εικάζω αληθινοί αριστεροί, τω πολιτικώ φρονήματι εννοώ , μετά τα καμώ ματα του Αλέξη, θα νοσταλγήσουν τον Αντώ νη, όχι διότι ο πρώ ην τα έκαμε καλύτερα, αλλά διότι ο νυν κουρέλιασε και την ιδεολογία, έτσι και κάποιοι Ομοσπονδιακοί θα νοσταλγήσουν τον απολυταρχισμό του Αλέκου.

Ζούμε σε τόσο πονηρές εποχές, που κάποιες ελευθεριάζουσες πολιτικές βολεύουν τόσο πολύ, μα τόσο πολύ την αντίδραση. Μερικά στοιχεία επί τούτου και εδώ .

Ας το σκεφτούμε, λίγο…